

lencsék

bármennyire szeretném ezt a helyet egy szobának érezni, akkor is csak terem marad.

az idő- és a térkategória csak látszat, ami víznek tűnik szilárd kristályrács. az emlékeim az atomok szintjén rendezetlenek, de a papíron már minden sokkal jobban meg van írva. a terem sarkában fotóstáska, tele objektívekkel, fekete hengerek, van köztük egészen nagy is, ezek apám lencséi. egy kép róla, ahogy merev karral maga elé tartja a gépet, a különböző lapokban és kulcsosonton eredő izmoknak, a delta izomnak, a háromfejű és a kétfejű felkarizmoknak, az alkar hajlító, feszítő és fordító izmainak, az ujjpárnák és az ujjak izmainak precíz munkája.

és amikor mnémoszáné csak pislogott, hogy apollo a napot szájára vette és mégis, a domború üveg, a két hullám csúcsa közé zárt ív, ahogy a kanapén térdelve leszek a mélybe - hiszen ide is betört a tengervíz, háznak belső faburkolata lassan megdagad, lepattog a lakk, lerepedeznek a hátyák - a hullámok közti ív is csak a lencsékre emlékeztet, a kopott fekete bőrtokra, titánok buktak el ekkora látószögben.

a megfelelő fény, a fény milyensége a nap távolságán múlik, az, hogy távolodik vagy közeledik rajtunk áll, hogyan nevezzük. igazából semerre sem mozdul, egy helyben áll, mint afféle égitest.

ez egy lassú beszélgetés, szinte hormonális, ahogy az öröklött sejtjeimben fehérjék fogalmazódnak meg. a felsértett bőr a tanú rá, hogy a lambéria már csak szátkák lapos kötege és a képről is hiányzik valaki, tekintete nyáron virágzó rájzszög.

felidézni nehéz, mint vád nélkül távozni,

kilépni a teremből és

becsukni az ajtót.

